

42-42/C-136

ZUPANIJSKI SUD
U OSIJEKU
PRIMLJENO
DNE: 11-06-2007

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO U OSIJEKU
BROJ: K-DO-20/07

Osijek, 6. lipnja 2007.

DK/AL

ŽUPANIJSKOM SUDU U

OSIJEKU

Na osnovi članka 42. stavka 2. točke 4. u svezi s člankom 203. stavkom 2. ZKP-a,
podizem:

OPTUŽNICU

protiv:

1) NOVAKA SIMIĆA.

[Redacted]
nalazi se u bijegu.

2) MIODRAGA KIKANOVIĆA zv. «Kika».

[Redacted]

nalazi se u pritvoru u Zatvoru u Osijeku od 22. veljače 2007. od 15.20 sati.

3) RADOVOANA KRSTINIĆA zv. «Rade», sina Luke i Ljubice rođ. Samardžija, rođenog 14. ožujka 1950. u Pedlju, Općina Dvor. s prebivalištem u Dalju, Ul. VI. Nazora 30, Srbina, drž. RH, armirača, pismenog sa završenom osnovnom školom, oženjenog, oca dvoje punoljetne djece, nezaposlenog, bez imovine, nalazi se u pritvoru u Zatvoru u Osijeku od 22. veljače 2007. od 15.18 sati,

da su:

u razdoblju od mjeseca rujna 1992. do konca kolovoza 1995. godine, u Dalju i njegovoj okolini, tijekom oružane pobune lokalnog srpskog stanovništva protiv ustavnopravnog poretka Republike Hrvatske, i agresije Jugoslavenske narodne armije na Republiku Hrvatsku i tijekom njihove okupacije Dalja, pošto su spomenute postrojbe protjerale većinu nesrpskog stanovništva iz mjesta kako bi ga učinile etnički čistim srpskim selom, a preostale mještane hrvatske i mađarske nacionalnosti tjerale na prisilne radove i izvrgavali psihičkom i fizičkom zlostavljanju, uključili se u paravojnu postrojbu vojne policije tzv. Vojske Republike Srpske Krajine u kojoj je 1-okr. Novak Simić obnašao dužnost zapovjednika voda vojne policije u Dalju, a 2-okr. Miodrag Kikanović i 3-okr. Radovan Krstinić bili vojni policajci u Dalju, u nakani daljnjeg zajedničkog zastrašivanja i zlostavljanja nesrpskog stanovništva, a suprotno odredbama članka 3. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata te suprotno odredbama članka 4, 5. i 13. Dopunskog protokola ženevskim konvencijama o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II), sudjelovali u privođenjima, ispitivanjima, premlaćivanjima i drugim oblicima zlostavljanja Hrvata i Mađara, pa su tako:

1-okr. Novak Simić, 2-okr. Miodrag Kikanović i 3-okr. Radovan Krstinić – zajedno

1) dana 3. svibnja 1995, nakon što je u zgradu vojne policije tzv. Vojske Republike Srpske Krajine u tzv. «Šrajberovoj kući» priveden oštećenik Antun Kundić jer je napustio prisilne radove, 1-okr. Novak Simić ga ispitivao o razlozima napuštanja radova i pri tome ga snažno udarao šakama i policijskom palicom po čitavom tijelu, a 2-okr. Miodrag Kikanović otvorenim dlanom po licu, pri čemu je Antun Kundić od udaraca nekoliko puta pao na pod te ga potom sva trojica naizmjenice otvorenim dlanovima snažno tukli po ušima dok Antunu Kundiću iz ušiju nije potekla krv, pri čemu je imenovani oštećenik zadobio serijske prijelome od četvrtog do desetog i lijevog i desnog rebra, nagnječenje oba plućna krila, krvarenje ispod meke moždane opne, nagnječenje lica, grudnog koša, obje natkoljenice, desne potkoljenice i desnog kuka, što je kod oštećenika Antuna Kundića izazvalo traumatski šok od kojeg je, nedugo nakon opisanog događaja, preminuo.

2) od 5. do 8. svibnja 1995. godine, nakon što je u zgradu vojne policije priveden oštećenik Ivan Bodza, 1-okr. Novak Simić ga ispitivao o njegovim aktivnostima i zajedno s 2-okr. Miodragom Kikanovićem i drugim vojnim policajcima udarao ga snažno rukama i nogama po čitavome tijelu, a 3-okr. Radovan Krstinić ga nekoliko puta otvorenim dlanom snažno udario po licu, pa je od zadobivenih udaraca oštećenik Ivan Bodza nekoliko puta padao na tlo i gubio svijest i nekontrolirano vršio nuždu,

1-okr. Novak Simić i 2-okr. Miodrag Kikanović – zajedno

3) točno neutvrđenog dana tijekom mjeseca svibnja 1995. godine, nakon što je na rad u dvorište vojne policije u tzv. «Šrajberovoj kući» bio upućen pripadnik radnog voda Karol Kremerenski, zajedno s drugim pripadnicima vojne policije tukli ga snažno po čitavom tijelu tako da je oštećenik Karol Kremerenski zadobio točno neutvrđene ozljede prsnoga koša, noge i želudca, zbog kojih dulje vrijeme nije bio radno sposoban.

1-okr. Novak Simić – sam

4) točno neutvrđenoga dana u razdoblju od 1. siječnja 1991. do 31. prosinca 1994. u objektima vojne policije u tzv. «Šrajberovoj kući», zajedno s drugim pripadnicima vojne policije snažno nogama obuvenim u vojničke čizme tukao oštećenika Ivana Horvata, pri čemu je imenovani oštećenik zadobio pored više drugih ozljeda, još i prijelome od drugog do šestog desnog rebra i od trećeg do osmog lijevog rebra i prijelom palca lijeve šake s trajnom deformacijom.

5) koncem rujna ili početkom listopada 1992. godine, nakon što je u prostorije vojne policije u tzv. «Šrajberovoj kući» bio kao pripadnik radnoga voda priveden Tomo Duvnjak, iako svjestan da je imenovani oštećenik zbog nedavne operacije nesposoban za rad, snažno mu koljenom pritisnuo prsni koš i iskrenuo mu ramena tako da Tomo Duvnjak nije mogao zbog bolova idućih 15 dana micati rukama,

Miodrag Kikanović – sam

6) točno neutvrđenog dana tijekom mjeseca lipnja 1995., nakon što je bez ikakva opravdana razloga u prostorije vojne policije u Dalju priveo Emerika Hudika, snažno ga po potkoljenicama udario po nogama obuvenim u vojničke čizme i udario ga snažno policijskom palicom po leđima u predjelu bubrega,

7) točno neutvrđenog dana tijekom 1995., u dvorištu tzv. «Šrajberove kuće» u kojoj je bila smještena vojna policija, uz prijetnju fizičkim zlostavljanjem tjerao pripadnika radnoga voda Marija Lazara da kante napunjene kamenjem i težine oko 25 kilograma nosi držeći ih samo s četiri prsta i dulje vrijeme premješta ih s jedne hrpe na drugu.

Radovan Krstinić – sam

8) točno neutvrđenoga dana tijekom svibnja 1995., na Mišinom brdu nedaleko Dalja, u srdžbi zbog toga što su oružane snage Republike Hrvatske oslobodile zapadni dio Slavonije, pripadnika radnoga voda Josipa Ledenčana, koji je zajedno s ostalim Hrvatima i Madarima bio prisiljen nositi trupce bagrema, snažno i bez ikakvoga povoda udario željeznom šipkom po leđima i nogama, od čega je Josip Ledenčan osjećao posljedice oko mjesec dana.

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba nečovječno postupali prema civilnom stanovništvu, nanosili mu ozljede tjelesnog integriteta i zdravlja i ubili civilnog stanovnika,

pa da su time počinili kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo po članku 120. stavku 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske.

STOGA PREDLAŽEM:

1) da se pred Županijskim sudom u Osijeku, kao stvarno i mjesno nadležnim, zakaže i održi glavna rasprava,

2) da se na glavnu raspravu privedu i kao okrivljenici ispituju 1-okr. Novak Simić, 2-okr. Miodrag Kikanović (146) i 3-okr. Radovan Krstinić (148),

3) da se na glavnu raspravu pozove i kao ugroženi svjedok ispita na poseban način osoba pod pseudonimom Poštar, s tim da se pri tome prikriju njegovi podaci iz članka 238. stavka 2. ZKP i prikrije njegov izgled i promjeni glas kako bi se zaštitio njegov identitet, sukladno odredbama članka 238d. stavka 1, 2. i 3. ZKP-a,

4) da se na glavnu raspravu pozovu i kao svjedoci ispituju ošt. Rozalija Kundić (233), ošt. Erika Astaloš (235), ošt. Emerik Hudik (250), ošt. Ivan Bodza (359), ošt. Mario Lazar (367), ošt. Monika Popović (371), ošt. Josip Ledenčan (388), ošt. Ivan Horvat (395), ošt. Tomo Duvnjak (451), Andrija Bodza (236), Andrija Pašti (240), Josip Radić (242), Mirko Kelava (244), Josip Varga (246), Antun Hodan (248), Imra Moger (252), Đuro Astaloš (257), Josip Obrtljik (259), Stjepan Vulin (261), Zdravko Tomašević (262), Antun Kvaka (254), Franjo Hodan (365), Radoslav Popović (373), Palko Kremerenski (391), Rozalija Balog (449), Tomislav Horvat (454), Saša Grgur (474) i Goran Šlingar (476) te pozove vještak sudsko-medicinske struke prof. dr. sc. Mladen Marcikić (466).

5) da se u tijeku dokaznog postupka pročita zapisnik o sekciji br. 24/95 (16-17), naredba Opštinskog suda u Vukovaru broj Kri-114/95 (18), nalog za pretragu osobe, stana i drugih prostorija Županijskog suda u Osijeku br. Kir-212/07 (19), zapisnik o pretrazi stana i drugih prostorija (20-22), potvrde o privremenom oduzimanju predmeta br. 207164, br. 207165 i broj 207166 (23 i 25-26), zapisnik o pretrazi prijevoznog sredstva (27-28), nalog i zapisnik o pretrazi stana i drugih prostorija (29-33), potvrde o privremenom oduzimanju predmeta br. 014499, 014498, 014500, 014501, 014502, 014503 i 014504 (34-40), dokumentacija oduzeta od 2-okr. Miodraga Kikanovića (41-57), popis pripadnika radnog voda Dalj (141-142), otpusni list (186), potvrda vojne pošte Dalj (254), preslika poziva (255), otpusnica (256), obavi uvid u fotoelaborat br. Oktr-133/2007 (332-351), pročitaju preslike poziva (378-381), obavi uvid i pročitaju preslike dokumentacije svjedoka Tomislava Horvata (431-446), otpusna lista Zdravstvenog centra Vukovar (453), traumatološki list izdan na ime Ivana Horvata (462), zapisnik o uviđaju Opštinskog suda u Vukovaru br. Kri-114/95, naredbu Opštinskog suda u Vukovaru br. Kri-114/95 o obavljanju obdukcije tijela Antuna Kondića, zapisnik o sekciji br. 24/95 i nalaz i mišljenje sudsko-medicinskog vještaka mr. sc. Milanke Mrčele od 25. veljače 2000. godine (15-18 i 21-22 spisa Županijskog suda u Osijeku br. Kir-210/00), kao i da se pročitaju potvrde o imovnom stanju okrivljenika i izvadci iz kaznene i prekršajne evidencije.

6) da se protiv 2-okr. Miodraga Kikanovića i 3-okr. Radovana Krstinića produlji pritvor na temelju članka 102. stavka 1. točke 4. Zakona o kaznenom postupku.

O b r a z l o ž e n j e:

Povodom kaznene prijave Policijske uprave osječko-baranjske, Sektora kriminalističke policije br: Ku-14/07 od 23. veljače 2007., zbog postojanja osnovane sumnje da su 1-okr. Novak Simić, 2-okr. Miodrag Kikanović i 3-okr. Radovan Krstinić počinili kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva provedena je istraga.

Činjenično stanje iz dispozitiva optužnice temelji se na predloženim dokazima.

1-okr. Novak Simić tijekom istrage nije ispitan, budući da se nalazi u bijegu i nije dostupan državnim tijelima Republike Hrvatske.

2-okr. Miodrag Kikanović tijekom istrage nije želio iznositi svoju obranu, već se branio šutnjom.

3-okr. Radovan Krstinić, ispitan tijekom istrage pred istražnim sucem, naveo je da poznaje 1-okr. Novaka Simića i 2-okr. Miodraga Kikanovića. Također poznaje i Čedomira Jovića koji je inače bio zapovjednik Vojne policije u Dalju i kapetan I. klase. Kao glavni komandant vojne policije bio je nadređen Novaku Simiću koji je bio komandir voda i izvršavao sve komande koje mu je Čedomir Jović izdavao. On sam, kao i 2-okr. Miodrag Kikanović bio je pripadnik vojne policije. U veljači 1992. godine došao je u Dalj i tu je odmah mobiliziran u Teritorijalnu obranu Dalja, a negdje je tijekom 1993. godine izašao iz TO i počeo raditi u Ciglani u Dalju. Nakon nekog vremena radio je i u pekari, gdje je ubrzo dobio otkaz. Antuna Kundića prvi puta je vidio početkom svibnja 1995. Negdje u popodnevnim satima, a moglo je biti 15,00 ili 16,00 sati. Stevo Ristić je kamionom dovezao tog Antuna Kundića i predao ga Novaku Simiću, komandiru voda Vojne policije čije sjedište je bilo u Dalju, u tzv. «Šrajberovoj kući» u Ul. Jelke Popović. 3-okr. je tada radio kao vojni policajac na ulazu na porti u toj kući, koja je služila vojnoj policiji i kao zatvor. Novak Simić je preuzeo ošt. Antuna Kundića i odveo ga u prostoriju za ispitivanje. U tom trenutku u toj prostoriji je bio i Miodrag Kikanović koji je također bio pripadnik vojne policije, a stanovao je preko puta ove «Šrajberove kuće». Vidio je da je tada Miodrag Kikanović udario dva šamara Antunu Kundiću. Nije ga jako udario i tada je 3-okr. saznao identitet Antuna Kundića. U prostoriji je bila još jedna osoba po imenu Zoran kojoj i ne zna prezime i Novak Simić, te 3-okr. osobno. Nakon toga je Novak Simić počeo ispitivati Kundića. U prvih 20 minuta toga ispitivanja Novak Simić je cijelo vrijeme tukao Antuna Kundića. U ruci je držao jedan papir i rekao Kundiću da mora napisati svoju izjavu. Tražio je od Kundića da napiše izjavu zašto je napustio radno mjesto, no ovaj mu ništa nije odgovarao. Nakon toga je Novak Simić počeo udarati šakama Antuna Kundića i to udaranje je trajalo nekih 20 minuta. Nakon toga je oko 5 ili 10 minuta Simić napravio pauzu i otišao kod komandira vojne policije Čedomira Jovića. Kada se vratio, Simić je tražio da Kundić opet napiše ovu izjavu, no kako Kundić izjavu nije pisao, Simić ga je još žešće tukao i udarao. Tada je uporabio i pendrek – policijsku palicu, kojom je Kundića udarao po tijelu i glavi. Kada je 3-okr. vidio ovakvo žestoko udaranje, ustao je s porte i došao do prostorije gdje je vršeno ispitivanje i pitao Simića što radi s čovjekom, nakon čega mu je Novak Simić grubo rekao da se gubi i 3-okr. je morao otići natrag na svoje radno mjesto na ulazu. Nakon toga je čuo kako je Simić nastavio udarati Kundića i to je trajalo sve negdje do 18,00 sati. Oko 18,00 sati 3-okr. je donio večeru Kundiću i vidio je da na jednom dijelu glave Kundić ima velike modrice i da je sav izubijan. Pitao ga je što mu je to, a Kundić mu je odgovorio da je pao s kamiona. 3-okr. je znao da to

nije točno, jer je vidio kad je Kundić izlazio iz kamiona i vidio je da on nije pao, a znao je i kako je zadobio ove ozljede. Miodrag Kikanović je prvi dio ispitivanja Kundića vidio, jer je bio u toj sobi kao i 3-okr., no u drugom dijelu ispitivanja 2-okr. Kikanović i osoba po imenu Zoran su bili u dvorištu na otprilike 1,5 metara od sobe gdje je Kundić ispitivan i tu se ispitivanje moglo čuti. Za vrijeme dok je Simić tukao Antuna Kundića, Čedomir Jović nije silazio u prostoriju gdje se to odigravalo. Kundić nije bio sposoban jesti večeru, a 3-okr. je iduća dva dana bio na drugoj lokaciji i kada se vratio u komandu vojne policije u Dalj, čuo je da je Kundić bio prevežen u bolnicu u Vukovar i da je umro. Nije mu poznato gdje se sada Stevan Ristić nalazi, ali pretpostavlja da je u Srbiji.

Obrana 3-okr. Radovana Krstinića je samo djelomično istinita, a djelomice je neistinita i u suprotnosti s drugim provedenim dokazima i utvrđenim činjenicama.

Svjedokinja i oštećenica Rozalija Kundić, udovica Antuna Kundića, navela je da je tijekom okupacije živjela sa suprugom u Erdutu, tada na adresi Erdutska planina br. 54. Antun Kundić je često bio pozivan na prisilne radove, pa se to isto dogodilo i 3. svibnja 1995. Toga dana ona nije bila kod kuće, već je radila u nadnici, a kod kuće su bili njena kćer Monika i zet Radoslav Popović. U večernjim satima, 4. svibnja 1995., dobili su izvješće da je Antun Kundić dobio infarkt i da je umro, kao i da se njegovo tijelo nalazi u bolnici. Nakon toga je njen zet Radoslav Popović otišao u bolnicu po tijelo i dovezao ga je u sanduku. Nije vidjela tijelo svoga pokojnog muža, no vidjela je njegovo lice i vidjela je da mu je desna strana lica plava. Njen zet Radoslav joj je uznemireno rekao da je čitavo Antunovo tijelo plavo i da on nije umro od infarkta.

Oštećenica i svjedokinja Erika Astaloš navela je da je od listopada 1992. do ožujka 1998. bila u Australiji. Nema neposrednih saznanja o smrti svoga oca Antuna Kundića, već su joj u Australiju javili 4. svibnja 1995. da joj je otac doživio srčani udar i umro. Kada je došla kući iz Australije, rodbina joj je rekla da to nije bio pravi uzrok smrti njenoga oca, već da je on ubijen. Od susjeda Franje i Rozike Hodan, kao i šogora Radoslava Popovića čula je da su zajedno išli u bolnicu po tijelo njenoga oca Antuna i da mu je ruka bila slomljena, da je imao ozlijeđenu glavu i da je po tijelu bio sav plav.

Svjedok Andrija Bodza naveo je da je dobro poznao Antuna Kundića i da misli da je ovaj bio po nacionalnosti Mađar. Nema neposrednih saznanja kako je stradao, a svi Mađari iz Erduta bili su mobilizirani u radni vod i po njih je dolazio vojni kamion te ih odvezio na radove. Isto tako su dolazili i po Hrvate u Dalju. Morali su ići na radove kao što je kopanje bunkera, tranšea, raznosili su drva i radili mnoge druge poslove koje su im naređivali i to na lokaciji od Erduta do Klise i Sarvaša, a ponekad i u Kopačkom ritu. 3. svibnja 1995. godine, negdje oko 14.00 sati, opet su svi morali vojnim kamionom ići na radove i tada su pokupili i Antun Kundića i sve ih odvezli na željezničku postaju u Dalj. Tamo je bilo već 10 do 20 osoba, mahom Mađara, svi su bili mobilizirani u radni vod, čim su sišli s kamiona, komandir radnog voda, Stevo Ristić, naredio im je da moraju ući u jednu prostoriju. Tada je Antun Kundić rekao da bi on išao kući i da neće ići unutra i onda je krenuo prema svojoj kući. Stevan Ristić je krenuo za njim i kasnije je došao jedan džip koji ga je odvezao. Isto tako su bili u vojnu policiju odvezli Ivicu Horvata koji je stalno nešto komentirao, te je Ivica Horvat bio nekoliko dana u vojnoj policiji i kasnije je rekao da je dobio tamo batina. Poznato mu je da je i Ivan Bodza bio priveden u zgradu vojne policije u Dalju i da se iz nje vratio sav pretučen. I svjedoka osobno su maltretirali nekoliko puta tijekom 1992. godine. Grupa vojnika vojske RSK mu je ušla u dvorište te su ga pretukli. Tukli su ga samo zato što je bio Mađar i rekli su mu da je on za njih ustaša.

Svjedok Andrija Pašti naveo je da dobro poznaje Antuna Kundića i da je on bio rođak njegove supruge. Kundić je bio u radnom vodu, a na pogrebu je vidio da Kundić na glavi, na desnoj strani, ima krvne podljeve. U to vrijeme vojna policija je bila smještena u Dalju u «Šrajberovoj kući». Tijekom ratnog stanja i ratnih zbivanja osobno nije bio od nikoga zlostavljan niti maltretiran, no poznato mu je da je bilo napada na određene kuće mještana i zna konkretno da je tako napadnuta i kuća njegovog tetka Franje Hodana. To se dogodilo, koliko se sjeća, 1993. ili 1994. godine. Došli su maskirani ljudi do kuće tetka i pucali su mu u prozore kuće i htjeli su ući u kuću. I on sam je u jesen 1991. bio uhićen i odvezen u zatvor u Erdut gdje su ga ispitivali. Tu je bilo više osoba, a svi su bili Mađari po nacionalnosti. Nije bilo razloga da ih se uhiti, jer nitko od njih ništa nije ukrao, a ispitivali su ih odakle im imovina. U zatvoru su nekorektno postupali prema njima.

Svjedok Josip Radić naveo je da poznaje Miodraga Kikanovića, a za Radovana Krstinića nije siguran. Tijekom 1995. često je vidao Miodraga Kikanovića, jer je bio mobiliziran u radni vod i vozio je svojim traktorom drva za zgradu vojne policije. Tada je vidio Miodraga Kikanovića u odori vojne policije. Antun Kundić je bio njegov bratić. Zna da je imao problem s bruhom, no sve što su mu naredili u radnom vodu on je radio. Više puta su im znali reći da moraju obaviti poslove koji su im dani u radnom vodu, jer će inače biti likvidirani. Pojedinci iz radnog voda znali su biti uhićeni i odvedeni u vojnu policiju u Dalju, pa mu je tako poznat slučaj Ivana Bodze, Antuna Bartoka, Andrije Bodze, te Ivice Horvata i Marija Lazara koji su bili iz Dalja. Za Marija Lazara mu je poznato da je ovaj bio dva dana u zatvoru vojne policije i kada se vratio izgledao je užasno. Mario Lazar mu je rekao da je cijeli dan morao nositi nekakav kamen i da su ga pri tome udarali. Nije bilo nikakvih pravih razloga da se ove osobe uhićuju i prelaćuju u policiji. Glede Antuna Kundića, sjeća se da su ih sve iz radnoga voda bili pokupili i dovezli u jednu zgradu blizu željezničke postaje. U tom objektu bila je prazna soba, bez stolica, bez slame i cijelu su noć morali tamo prestajati. Iduće jutro su odlučili da ih razvezu po kućama i da svatko sebi uzme deku i odmah da se vrate. Kada su došli do kuće Antuna Kundića, on je bio uzeo deku i tada su ih dovezli do ispred željezničkog kolodvora odnosno nekih stotinjak metara dalje. Kada su svi izašli iz kamiona, Antun Kundić je odjednom počeo hodati prema željezničkom kolodvoru. Stevan Ristić i Veso Agić, komandiri radnoga voda, krenuli su kamionom za Kundićem i potom su ga ubacili u kamion i odvezli u «Šrajberovu kuću» u zgradu vojne policije. Čuo je da je iste večeri Antun Kundić umro. Te iste večeri dobili su o tome prvu informaciju od zeta Antuna Kundića, Radoslava Popovića, koji je rekao da je njegov punac Antun Kundić umro od infarkta. Svjedok je odmah u to posumnjao. Htio je ići i na Kundićev pogreb, no to mu nisu dopustili.

Svjedok Mirko Kelava naveo je, osim što je opisao opće prilike u radnom vodu u inkriminirano vrijeme, da je Antuna Kundića znao iz viđenja. Osobno je vidio da su ga utovarili u vojni kamion i odvezli u vojnu policiju u «Šrajberovu kuću» u Dalju. Vidio je da su ga u kamion stavili Stevan Ristić, koji je bio komandant radnoga voda, a vozač je tom prilikom bio Boro Vučković. Dan ili dva nakon ovog događaja svi u radnom vodu su čuli da je Antun Kundić umro i da je vraćen kući u mrtvačkom sanduku.

Svjedok Josip Varga naveo je, kako je vidio odvođenje Antuna Kundića te opisao identično kao i ostali svjedoci očevidci toga događaja njegovo odvođenje kamionom u zgradu vojne policije.

Svjedok Antun Hodan naveo je da je Antun Kundić bio njegov krizmeni kum. Nisu ga pustili na Kundićev pogreb, pa je bez dopuštenja ipak na njega otišao, a po kasnijem pričanju čuo je da je Antun Kundić bio odveden u vojnu policiju, da je imao slomljenu jednu ruku.

Svjedok i oštećenik Emirik Hudik naveo je da od okrivljenika pozna Novaka Simića i Miodraga Kikanovića, dok Radovana Krstinića ne zna. Novak Simić je bio komandir vojne policije i jednom prilikom je došao po njega i odvezao ga u Sarvaš, a radi rada u radnom vodu. Jednom prilikom je bio priveden u vojnu policiju tzv. Vojske Republike Srpske Krajine koja se nalazila u «Šrajberovoj kući». Naime, jednom prilikom je krenuo sa svojim susjedom Astalošem odvesti ovce na ispašu i to su mu Stevan Ristić i Veso Agić odobrili. Izdali su mu dozvolu da može prebaciti ovce na ispašu u Bogojevo i s Astalošem je krenuo s ovcama preko mosta u Srbiju, ali ga je na mostu zaustavila vojna policija. Od strane vojne policije tu su bili Miodrag Kikanović i osoba po nadimku «Đordila». Unatoč tome što je imao dozvolu i propusnicu, njih dvojica su mu rekli da se mora vratiti natrag i da ide u «Šrajberovu kuću». U toj zgradi vojne policije njega je Kikanović osobno tukao. Udarao ga je nogama obuvenim u čizme po donjim dijelovima nogu, a imao je i policijsku palicu kojom ga je udarao i bockao u predjelu bubrega. Tako ga je jako udarao, da je Novak Simić, koji je u jednom času ušao u tu prostoriju, izderao se na Kikanovića da ga prestane tući, no Kikanović ga je nakon toga još dva do tri puta jako udario u predjelu bubrega, pa je Simić još jednom povikao na Kikanovića. Ovaj događaj se zbio u lipnju mjesecu 1995. godine.

Svjedok Imra Moger opisao je opće prilike u Dalju tijekom okupacije, te maltretiranja koje je sam doživio od strane pripadnika paravojnih postrojbi.

Svjedok Đuro Astaloš naveo je da pozna Novaka Simića i Miodraga Kikanovića. Novak Simić ga je dva puta zatvarao u zatvor vojne policije u «Šrajberovoj kući», a jednom ga je iz njemu nepoznatog razloga priveo tijekom 1993. godine. Tada je bio odvezen u Sarvaš i morao je čistiti i kompati bunkere zajedno s drugim pripadnicima radnoga voda. Tijekom 1994. godine također je bio pritvoren u zgradi vojne policije u «Šrajberovoj kući» i tada su ga natjerali da golim rukama čupa koprive s površine od oko 5 kvadratnih metara. Neki od vojnih policajaca ga je tada udarao pendrekom po rebrima, no jedan drugi policajac mu je na to prigovarao. Zna da je Antun Kundić bio odvezen u Dalj u vojnu policiju i da je tamo bio pretučen i da je umro. Ovo je saznao od jednog vojnog policajca koji je vozio mrtvo tijelo Antuna Kundića u bolnicu. On tom čovjeku ne zna ime ni prezime, ali je negdje 1998. godine ovaj čovjek slučajno došao u njegovu kuću i o tome je razgovarao s Radoslavom Popovićem u njegovoj prisutnosti. U ostalom dijelu svoga iskaza svjedok Đuro Astaloš je opisivao prilike koje su vladale u radnom vodu tijekom inkriminiranog događaja.

Svjedok Josip Obrtljik opisivao je situaciju u mjestu Dalj i u radnome vodu tijekom inkriminiranog događaja, te je naveo kako mu je poznato da je Ivan Bodza bio pretučen u vojnoj policiji i da zbog toga jedno vrijeme nije mogao hodati te se žalio da su ga tukli i po tabanima.

Svjedok Stjepan Vulin također je svjedočio o situaciji u radnome vodu tijekom inkriminiranog događaja, te je naveo da mu je poznato da je postojao zatvor u tzv. «Šrajberovoj kući».

Svjedok Zdravko Tomašević naveo je da je tijekom 1995. radio u bolnici Medicinski centar «Sveti Sava» u Vukovaru. Po struci je liječnik i po specijalnosti patolog pa je obavljao poslove patologa u ovom medicinskom centru. Nakon što je obavio uvid u naredbu koja mu je izdana da bi izvršio obdukciju nad mrtvim tijelom Antuna Kundića, naveo je da se ne sjeća događaja, ali da je nesporno da je on pisao zapisnik i da ta je potpisao kao obducent, a također ga je ovjerio i pečatom. Iza svake rečenice koju je napisao u spomenutom dokumentu može reći da je iza nje i sada stoji.

Svjedok Antun Kvaka opisao je situaciju koja je vladala tijekom inkriminiranog razdoblja u Dalju, a također je naveo da mu je poznato kako je njegov vjenčani kum Ivan Bodza bio privođen u prostorije vojne policije u Dalju i da je tamo bio maltretiran, no nakon izlaska iz zatvora nije o tome htio puno pričati jer je bio preplašen.

Svjedok i oštećenik Ivan Bodza naveo je da ne pozna Novaka Simića, no da dobro pozna Miodraga Kikanovića zv. «Kika» i Radovana Krstinića. Njih dvojica su ga tukla kada je bio u vojnom zatvoru. Nije mu poznat identitet komandira koji ga je svaki dan ispitivao kada su ga zatvorili u vojni zatvor, no i ta osoba ga je svaki dan ispitivala, a bila je visoka oko 180 ili 190 cm i jače tjelesne građe. Sjeća se da je Miodrag Kikanović došao s Ristićem k njemu u kuću, naoružan puškom i tražio je da ustane iz kreveta i da krene s njim u komandu vojne policije. Kikanović i taj Ristić su ga odveli pod prijetnjom oružja u «Šrajberovu kuću» gdje je bila vojna policija i tamo su ga iduća tri dana tako pretukli da nije mogao stajati na nogama jer mu je posebno stradala lijeva noga, prednji dio trbuha, leđa i lijeva strana glave. Svaki dan, od 5. svibnja 1995., pa iduća tri dana, ispitivao ga je taj njihov komandir kojem ne zna identitet, a pored njega kao stražari su se izmjenjivali Miodrag Kikanović i drugi. Stražar koji je bio pored njega sa strane stavljao je metak u cijev i držao naciljanu pušku u njega, a tada su ga svaki puta pri ispitivanju tukli. Nije mu poznato zbog čega su tako postupali prema njemu, a inače on je bio civilna osoba i prisilno mobiliziran u radni vod. Kada je bio doveden u dvorište «Šrajberove kuće», žestoko su ga pretukli Miodrag Kikanović i Vučićević za kojeg misli da mu je ime Zoran i neki Jorgić, kojem se ne sjeća imena, a radi se o visokom mladom čovjeku plave kose. Tu je bio i Radovan Krstinić koji mu je udario nekoliko šamara. Najviše je batina dobio od Kikanovića. Navedeni Radovan Krstinić stalno mu je govorio da se ustane s tla, a kada bi se podigao, opet bi dobio toliko udaraca da bi ponovno pao na tlo. Prvog dana, 5. svibnja 1995., bio je tako udaran preko pola sata. Tada je na dvorištu bio još i policajac po imenu Damjanović kojem ne zna ime. U ovom vojnom zatvoru ostao je do 20. svibnja 1995., no batine je dobivao prva tri dana. Kasnije ga nisu tukli, već bi samo dobio po koji šamar. Može reći da za vrijeme njegovog ispitivanja u prostoriji nije bio Radovan Krstinić. U toj vojnoj policiji bila je i osoba po imenu Saša Grgur koji je svaki dan oštrio nož pred njim i govori da će tim nožem klati ustaše. Od dobivenih batina u zatvoru vojne policije oko 15 dana nije mogao normalno hodati. Liječniku nakon ovog događaja nije išao, jer se nije usudio. Komandir vojne policije mu je rekao da kada izade iz zatvora ne smije ići doktoru. Osoba koja ga je ispitivala i koja je bila po vojnoj hijerarhiji odmah iza Čede, također ga je tukla. Ta osoba ga je prilikom ispitivanja udarala i zadala mu ozljede po lijevoj nozi. Kada je prvi dan doveden u «Šrajberovu kuću», bio je pretučen u dvorištu. Drugi dan, 6. svibnja 1995., a zatim trećega i četvrtoga dana, svaki dan je dobivao batina na ispitivanju i to od ispitivača te od stražara koji su bili naoružani, a ti stražari su se izmjenjivali svaki dan, tako da je kao stražar nekad bio Vučićević, nekad Kikanović, a nekad Jorgić. Bili su još neki kojima se sad ne može sjetiti imena, no ti stražari su ga svaki na ispitivanju ponaosob tukli šakama i nogama. Od udaraca koje je zadobio na dvorištu, kada su ga tek dovezli, nekoliko puta je gubio svijest. Tom prilikom su mu izbili socijalne zube. Od bolova koje je trpio i povraćao je. Dvaput se od batina nekontrolirano pomokrio, a napravio je i veliku nuždu nekontrolirano. Nakon što je sve prestalo, morao je ovakav spavati, kojom prilikom su ga zavezali. Jednom se nekontrolirano pomokrio kada ga je ispitivao komandir vojne policije i kada je u sobu za ispitivanje ušao Miodrag Kikanović i udario ga desnom podlakticom po vratu, a potom i desnom nogom obuvenom u čizmu u slabine od čega je pao u nesvijest. Radovan Krstinić ga inače nije udarao, a nekoliko puta ga je samo udario otvorenim dlanom po licu.

Svjedok Franjo Hodan naveo je da je sa suprugom i Radoslavom Popovićem, zetom Antuna Kundića, išao po Kundićevo tijelo u bolnicu u Vukovar. Tamo je u bolnici na

Patologiji vidio golo mrtvo tijelo Antuna Kundića i uočio je da je gotovo cijelo tijelo prepuno modrica i krvnih podljeva. Misli da mu je čak i lijeva ruka nekako čudno visila odnosno da je možda bila i slomljena. Bio je iznenađen kada je vidio kako izgleda tijelo pokojnog Kundića.

Svjedok i oštećenik Mario Lazar naveo je da zna da je Novak Simić bio u komandi vojne policije u Dalju, te misli da je bio zapovjednik voda vojne policije. Osobno je vidio kada je on uhvatio Ivicu Horvata i ubacio u terensko vozilo i odvezao ga u komandu vojne policije. Tamo je Ivica bio pretučen. Svjedok je i sam bio zlostavljan i udaran za vrijeme dok je bio prisilno mobiliziran u radni vod tijekom 1995. godine. Zbog toga što je Hrvat morao je u komandi vojne policije prenositi dva dana od ujutro do navečer u plastičnim kantama od 10 litara kamen tucanik i to tako da je tu kantu bez ručki morao nositi s po dva prsta svake ruke namjerno da bi ga se mučilo cijeli dan. Ovo mu je bio naredio kapetan Đorđe Milovanović zvan «Đordila» koji je bio u toj vojnoj policiji, a naredio mu je to i Miodrag Kikanović. Morao je to neprekidno raditi u dvorištu komande vojne policije i s jednog mjesta nositi tu kantu punu kamenja na drugo mjesto udaljeno oko 25 metara, a potom bi ju morao nositi natrag. To je radio puna dva dana, a policajci koji su bili stražari i naoružani, rekli su mu da ukoliko stane da će odmah dobiti batina. Taj Đordila ga je dva puta lupio lopatom po leđima i to prvi dan kada je počeo nositi ovo kamenje po njihovoj naredbi. Za Radovana Krstinića je čuo da je udario Josipa Ledenčana iz Erduta, koji je također bio pripadnik radnog voda zajedno s bratom Ivanom. Čuo je da se to dogodilo na Mišinom brdu, no to osobno nije vidio. U ostalom dijelu svog svjedočkog iskaza Mario Lazar opisivao je druge prilike i opću situaciju u Dalju tijekom inkriminiranog događaja.

Svjedokinja i oštećenica Monika Popović opisala je kako su njenog oca Antuna Kundića dana 3. svibnja 1995. godine odvezli vojnim kamionom, te je navela da je njen otac imao bruh koji je trebao operirati i da zbog toga nije smio, niti mogao ništa teže podizati. Idućeg dana im je javljeno da je njen otac umro, pa je njen sadašnji suprug Radoslav Popović otišao u Vukovar po njegovo tijelo.

Svjedok Radoslav Popović opisao je odlazak Antuna Kundića u radni vod, način saznavanja da je Antun Kundić umro, te svoj odlazak u bolnicu u Vukovar po tijelo pokojnika. U bolnici u Vukovaru, na Patologiji, sreo je dr. Tomaševića i rekao mu da želi saznati što je točan uzrok smrti Antuna Kundića. Pri tome je vidio mrtvo tijelo Antuna Kundića i uočio da je sav plav po glavi, nogama i leđima. Dr. Tomašević nije prvo bio voljan reći mu koji je uzrok smrti Antuna Kundića, pa je rekao da će mu sve to objasniti njegov pomoćnik. Taj pomoćnik mu je pokušao objasniti da je uzrok smrti srčani udar, no svjedok mu je dao do znanja da je policajac i da po izgledu leša zna da se tu ne može raditi o srčanom udaru. Nakon toga događaja svjedok je istraživao i raspitivao se o tome kako je stradao Antun Kundić pa je dobio podatak da se 2-okr. Kikanović hvalio osobno kako je tukao Kundića.

Svjedok Antun Bartok opisao je osobno stradavanje tijekom okupacije Dalja, prilike koje su vladale za to vrijeme na okupiranom području, način odvođenja Antuna Kundića u vojnu policiju, a spomenuo je i da je Karol Kremerenski bio pretučen u vojnoj policiji, o čemu je čuo od samog Karola koji mu je rekao da je dobio udarce lopatom po tijelu.

Svjedok i oštećenik Josip Ledenčan opisao je situaciju koja je tijekom okupacije vladala u Erdutu i Dalju, o maltretiranju Hrvata i Mađara tijekom okupacije, odvođenje Antuna Kundića u vojnu policiju te je opisao kako ga je Radovan Krstinić, tijekom rada na Mišinom brdu prilikom nošenja trupaca bagrema, a nešto nakon smrti Antuna Kundića, udario jednom velikom metalnom šipkom po leđima i nogama, opsovavši mu tom prilikom majku

ustašku, te mu rekao da je njihovih dvije tisuće Srba u zapadnoj Slavoniji pobijeno, dok ih oni «tu maze».

Svjedok Palko Kremerenski opisivao je situaciju u mjestu Dalj tijekom okupacije, rad u radnim vodovima te maltretiranja kojima su inače Hrvati i Mađari bili izloženi tijekom okupacije.

Svjedok i oštećenik Ivan Horvat naveo je da je 1-okr. Novak Simić bio komandir vojne policije u Dalju i da je ta policija bila smještena u kući Zlatka Šrajbera, u ulici koja se tada zvala Ul. Jelke Popović. On je iznad sebe imao pretpostavljenog u osobi po nadimku Čedo, a misli da se ta osoba mogla zvati Čedomir Jović. Ta osoba je bila kapetan po činu i misli da je iz Borova odakle je putovala svaki dan na posao u Dalj. Dobro je upamtio Novaka Simića jer ga je ovaj više puta tukao i zlostavljao. Svjedoka su, pod izlikom da je psovao nekome četničku mater, uhitili i odveli u vojnu policiju u Šrajberovoj kući. Misli da je to bilo 1992. ili 1993. godine, no precizno se toga više ne sjeća. Tamo ga je Novak Simić više puta pretukao, a bio je u njihovom zatvoru oko 6 mjeseci. Nakon tog vremena odvezli su ga u jednu kuću u Nijemcima, koja je također bila pretvorena u zatvor, a radilo se o objektu bivše škole. Osim Novaka Simića u vojnoj policiji najviše ga je tukao Nenad zvani «Krc» iz Bijeloga Brda. Radi se o vojnom policajcu koji je bio mršav, plave kose i misli da ima starijeg brata Predraga. Tog policajca su zvali Krc i taj se najviše isticao po zlostavljanju i premlaćivanju. Od udaraca koje je zadobio od Simića i Krca imao je vjerojatno napuknuće rebra, jer mu je dugo trebalo da dođe k sebi i da uspravno hoda. Dobio je udarce i po nogama i po rukama. Najmanje četiri puta bio je jako pretučen. Šest do sedam mjeseci proveo je i u zatvoru u Nijemcima gdje su ga također više puta pretukli. U radni vod ga je bio mobilizirao Stevan Ristić, a bio je mobiliziran u radni vod jer je Hrvat. Poznato mu je da su u Šrajberovoj kući pretukli pripadnika radnog vođa Karola Kremerenskog koji je sada pokojni. Misli da je to bilo 1995. godine, kada je stradao i Kundić. Karol Kremerenski je radio u dvorištu komande vojne policije i od jednom su ga bili odveli u prostoriju gdje su inače tukli i gdje je i sam svjedok bio zatvoren. Čuo je jauke Kremerenskoga, a vidio je da su u tu prostoriju otišli spomenuti Krc i Kikanović, te neki Zoran iz Erduta. Njih trojica su pretukla ovoga Karola. Zna da su Karola tako pretukli da su mu polomili rebra, a imao je i drugih ozljeda zbog kojih mu se morala ukazati liječnička pomoć. Kremerenskog nisu ostavili u zatvoru i kada su ga pustili on je otišao liječnici koja mu je davala zavoj i obloge. Spomenuti Krc ga je udario nogom obuvenom u vojnu čizmu u predjelu lijeve strane prsišta i tada mu je sigurno nanio ozljedu rebra, a Simić ga je isto tako udarao nogom po njegovim nogama i drugdje i to uvijek kada je bio u vojničkim čizmama. Prilikom tog udaranja zadobio je i prijelom palca na lijevoj ruci tako da ni dan danas ne može ispraviti taj palac.

Svjedokinja Rozalija Balog navela je da je od svog pokojnog brata Karola Kremerenskog čula da je on bio mobiliziran u radni vod i da je dobio tako batina da su mu prebili dva rebra, slomili nogu u koljenu, a ozlijeđeni su mu bili i želudac tako da nije mogao jesti hranu. Rekao joj je da su ga tukli Novak Simić i Miodrag Kikanović te da je zbog toga bio oko 6 mjeseci u bolnici koje je zadobio kada su ga pretukli. Brat Karlo joj je pričao da su ga tukli u Šrajberovoj kući gdje je bio taj radni vod, odnosno gdje su pripadnici toga voda morali nositi s ulice kamen, šljunak i teške stvari u dvorište te kuće i ponovno iz tog dvorišta te kuće nositi natrag sve to na ulicu. Pričao joj je da su pripadnici radnoga voda, kada bi od umora počeli slabije raditi, dobivali batina.

Svjedok i oštećenik Tomo Duvnjak naveo je, između ostaloga, da je zbog loših uvjeta koje su imali u radnom vodu obolio od zapletaja crijeva i da je bio na operaciji u bolnici u Vukovaru tijekom ljeta 1992. i imao je četiri operacije. Otpušten je bio 30. kolovoza 1992., a

odmah mjesec dana po izlasku iz bolnice, u njegovu kuću došao je Miroslav Radovanac, pekar po struci, koji je imao svoju pekaru, a došao je s dva pripadnika vojske RSK i ti vojnici su došli naoružani da ga odvedu i ponovno mobiliziraju u radni vod. Tada su ga odveli u tzv. Šrajberovu kuću, gdje je bio Novak Simić. Sjeća se da ga je na ulazu u tu kuću Miodrag Kikanović upitao je li bio na operaciji u bolnici, a kada je potvrdio, dvojica koja su ga vodila dobacili su mu da će mu već oni probušiti te rane. Svjedok je imao još svježije rane od operacije, a u prostoriji, u koju su ga doveli, bio je Novak Simić i odmah ga počeo zlostavljati. Novak Simić je podigao nogu i koljenom mu pritisnuo prsni koš te ga snažno uhvatio za ramena i povlačio naprijed nazad, nakon čega svjedok više nije osjećao ruke i nije bio u stanju ništa raditi rukama idućih 15 do 20 dana. Nakon što ga je Simić ovako zlostavljao, naredio mu je da mora odmah ponovno u radni vod, iako je imao svježije rane.

Svjedok Tomislav Horvat naveo je da je tijekom okupacije bio prisiljen raditi u radnome vodu i da mu je poznato da je od pripadnika radnog voda bio zlostavljan Karol Kremerenski. Karol Kremerenski je bio tako teško zlostavljan da su mu polomili rebra i da je završio u bolnici. To se dogodilo 1995. godine. Misli da je Karol bio zatvoren u policiji, a nakon toga je završio u bolnici u Vukovaru.

Svjedok Saša Grgur naveo je da pozna sve okrivljenike. Svjedok je do 1992. bio na području Voćina, a potom je prvo došao u Aljmaš, da bi 1995. prešao u Dalj, gdje i danas živi. Bio je u sastavu plave brigade, teritorijalne obrane i u vojnoj policiji. U vojnoj policiji je bio svega nekoliko mjeseci, a komanda vojne policije bila je u Ul. Jelke Popović, u Šrajberovoj kući. Komandant vojne policije u komandi u Dalju bio je kapetan Čedomir Jović, a njegov zamjenik misli da je bio Savo Klajić iz Bijelog Brda. U ovoj komandi vojne policije postojao je samo jedan vod kojem je na čelu bio Novak Simić, a u njegovom sastavu je bilo 15 vojnih policajaca.

Svjedok Goran Šlingar naveo je da pozna Miodraga Kikanovića i Radovana Krstinića, a da Novaka Simića ne pozna. U radni vod je bio mobiliziran već 1991. godine, nakon što je prethodno u zatvoru proveo 7 mjeseci. Svi koji su bili mobilizirani u radni vod morali su postupati po narednjima i nisu smjeli odbiti takav poziv. Mobilizacije su vršene sve do 1995. godine, kada je bila jedna velika mobilizacija i to 2. svibnja 1995. i tada su istoga dana mobilizirali 80 osoba. U te vodove mobilizirali su Mađare i Hrvate. Osobe koje su bile tako mobilizirane nisu imale slobodno kretanje i bile su pod stražom. Stražari su bili naoružani. Čuo je priče da su osobe iz radnih vodova bile odvođene u vojnu policiju, no osobno ne zna što se njima događalo, već je o tome čuo samo priče. Čuo je da je na ispitivanje u vojnu policiju bio vođen Mario Lazar, a bilo je i civila koji su bili odvođeni, pa je tako u vojnu policiju vođena i Milica Kovačević. Zna da je bio odveden i Tomislav Duvnjak. Za Antuna Kundića zna da je bio mobiliziran prilikom te velike mobilizacije, da je imao dva bruha i da je zbog toga odbio da ide na zadatke koji su mu bili namijenjeni. Osobno je vidio da je Antun Kundić, nakon što je rekao Stevi Ristiću da je bolestan i da ima dva bruha, krenuo pješice prema mjestu i kad je već odmakao nekih 500 do 600 metara, vidio je da je Stevo Ristić krenuo za njim, a poslije je čuo da je Kundić odveden u komandu vojne policije u kuću Zlatka Šrajbera i idući dan su svi u radnom vodu čuli da je Antun Kundić umro. Novaka Simića je vidio samo dva puta kada je dolazio da vidi što rade mobilizirani u radnom vodu i zna samo da je ta osoba bila u vojnoj policiji, no kakvu je funkciju vršila to ne zna. Novak Simić je inače tada bio mlađi, vrlo snažna osoba koji je jednom prilikom uhvatio Ivicu Horvata i doslovce ga ubacio u terensko vojno vozilo. Miodrag Kikanović je bio izuzetno nekorektna osoba, sklona tući, a često je vrijeđao osobe iz radnoga voda. Poznato mu je da je Radovan Krstinić jednom prilikom udario Josipa Ledenčana iz Erduta, vidao ga je na ispitivanjima, a ništa drugo o njemu ne zna.

Zaštićeni svjedok pod pseudonimom Poštar naveo je da je tijekom 1995. godine bio pripadnik vojne policije koja je bila smještena u Šrajberovoj kući. Ne sjeća se točno koji je bio dan, ali zna da je bilo između 3. i 5. svibnja 1995., odmah nakon akcije «Bljesak». kada se nalazio u krugu Šrajberove kuće i kada je na ulaz stigao jedan vojni kamion zelene boje marke «TAM 550». Kada se vozilo zaustavilo, iz njega su izašli Stevan Ristić i Veselin Agić i došli do zadnjeg dijela vozila te iz prtljažnog dijela izveli jednog nepoznatog čovjeka, starosti oko 40 do 45 godina, koji je na glavi imao šešir zelenkaste boje, tanju jaknu, hlače i smeđe cipele. Uveli su ga u krug i grubo odgurnuli tako da je isti pao na izbetonirano dvorište nakon čega su rekli da je isti navodno ranije otišao kući bez znanja i odobrenja. Stevan Ristić i Veselin Agić bili su pripadnici tzv. Radnog voda u kojem su stanovnici Hrvatske i Mađarske nacionalnosti iz Dalja i okolice obavljali različite fizičke poslove za potrebe vojske kao i za druge poslove različite vrste prema potrebi. Nakon toga, Ristić i Agić su sjeli u kamion i udaljili se, a svjedok je tog čovjeka zajedno s još jednim kolegom podigao i odveo do prostorije koja je služila kao spavaonica i tu su ga posjeli na jednu stolicu, nakon čega su se svjedok i kolega udaljili. Nakon minute ili dvije, a po ulasku u spavaonicu, vidio je da se unutra nalaze Miodrag Kikanović, Radovan Krstinić i Novak Simić. Njih trojica su naizmjenično udarali čovjeka kojeg je svjedok tamo ostavio, tako što su ga objema rukama otvorenim dlanovima udarali istovremeno po ušima. Radovan Krstinić se svjedoku tom prilikom obratio riječima: «Sada ćeš vidjeti kako se udaraju činele». Tada je prvi put čuo za taj izraz. S obzirom na to da je prostorija bila mala i skućena, njih trojica ga nisu mogli istovremeno tući, nego su se izmjenjivali, tako što bi tog čovjeka jedan udarao, a druga dvojica bi čekala vani i tako su se izmjenjivali. Svjedok im je rekao da to nije u redu, no oni su ga nastavili tući. No, nakon desetak minuta svjedok je uočio da ova trojica i dalje tuku spomenutog čovjeka koji je od njihovih udaraca pao sa stolice, a oni su ga podigli i ponovno nastavili tući. Nakon 20 do 30 minuta svjedok je zatekao pretučenog čovjeka u prostorije kako beživotno sjedi na stolici, a Kikanovića, Krstinića i Simića tamo više nije bilo. Pretučeni čovjek više nije imao šešir na glavi pa je svjedok uočio da je proćelav po sredini glave, a iz ušiju mu je tekla krv. Kroz prozor prostorije koja se nalazi na katu zgrade, u kojoj inače boravio zapovjednik vojne policije Čedomir Jović, čuo je kako Miodrag Kikanović govori: «On je mrtav, što ćemo sad?». Svjedok pretpostavlja kako je to Kikanović govorio Čedomiru Joviću kao zapovjedniku. Nakon toga je čuo kako Čedomir Jović govori kako trebaju otići dolje da vide što je s čovjekom, pa se svjedok udaljio kako ga ne bi vidjeli. Nakon toga su pozvali vozilo Vukovarske bolnice da dođe po pretučenog čovjeka, no ono je stiglo tek nakon 3 ili 4 sata, kojom prilikom je vidio da su tijelo čovjeka koji je pretučen u spavaonici stavili u limeni sanduk i odvezli ga. Kasnije je saznao da je pretučenom osobi ime Antun Kundić.

Ostali ispitani svjedoci nisu imali relevantnih saznanja u svezi s kaznenim djelom koje se okrivljenicima stavlja na teret.

Iz medicinske dokumentacije i nalaza i mišljenja sudsko-medicinskog vještaka mr. sc. Milanke Mrčele slijedi da je Antun Kundić zadobio serijske prijelome od 4 do 10 rebra obostrano, nagnječine pluća obostrano, krvarenje u meke mozgovne ovojnice, nagnječine i krvne podljeve lica, prsnog koša, obje natkoljenice, desne potkoljenice i desnog kuka. Prema istom nalazu smrt Antuna Kundića je nasilna, a uzrokovana je višestrukim ozljedama koje su mogle izazvati traumatski šok. Također, iz istog nalaza i mišljenja slijedi da je pokojni Antun Kundić za života imao preponsku kilu promjera 12 cm i da su stoga njegove životne i radne sposobnosti bile umanjene i otežane. Teško je zamisliti da se bolesnik s preponskom kilom odluči na bijeg trčanjem, a isto tako i na bijeg iskakanjem iz kamiona. Da su ozljede nastale iskakanjem s kamiona očekivana distribucija ozljeda bila bi drukčija.

Iz nalaza i mišljenja vještaka sudsko-medicinske struke prof. dr. sc. Mladena Marcikića slijedi da je Ivan Horvat pregledan na Odjelu za traumatologiju Kliničke bolnice Osijek te da su mu utvrđene deformacije palca lijeve šake i da se palac nalazi u ukočenom stanju, ukočenost zgloba ručja i doručja, nepotpunost hvata šake, gruba natučenost desne šake, sada zacijeljenih zglobova, stara rana na desnoj obrvi, stari prijelomi drugog, trećeg, četvrtog, petog i šestog desnog rebra, te stari prijelomi od trećeg do osmog lijevog rebra, bolnost lijeve slabine i oslabljenost mišića desne potkoljenice.

Opisane stare ozljede predstavljaju teške tjelesne ozljede, poglavito prijelomi rebara. Ozljede rebara mogle su nastati udarcima u prsni koš, ali isto tako i padovima. Medicinska dokumentacija govori o starim ozljedama od prije desetak godina. Ozljede se ne mogu pouzdano vremenski definirati, tj. reći da su točno stare 10 ili 15 godina jer to jednostavno nije moguće.

Slijedom navedenoga, a posebice s obzirom na iskaz ugroženog svjedoka, 3-okr. Radovana Krstinića i ostalih svjedoka inkriminiranih događaja, kao i svjedoka koji su opisivali situaciju koja je vladala na okupiranim područjima, smatram nedvojbenim da su pripadnici paravojnih postrojbi i pripadnici dijelova tadašnje JNA sudjelovali u protjerivanju većine nesrpskog stanovništva iz Dalja kako bi to mjesto učinili etnički čistim, a preostale mještane hrvatske i mađarske nacionalnosti tjerali na prisilne radove i izvrgavali psihičkom i fizičkom zlostavljanju, pri čemu su imenovani okrivljenici, kao pripadnici vojne policije, sudjelovali u opisanim radnjama kao što su privođenja, ispitivanja, premlaćivanja i drugi oblici zlostavljanja, te da su tom prilikom svojim postupcima doveli do smrti ošt. Antuna Kundića, kao i do ozljeđivanja i težeg maltretiranja Ivana Bodze, Karola Kremerenskog, Ivana Horvata, Tome Duvnjaka, Emerika Hudika, Marija Lazara i Josipa Ledenčana.

Također, s obzirom na brojnost radnji koje se okrivljenicima stavljaju na teret, na posljedice koje su prouzročili svojim postupcima, pri čemu se prvenstveno ukazuje na smrt oštećenika Antuna Kundića, te na upornost i neosjetljivost na patnje žrtvi koje su okrivljenici pokazali prilikom počinjenja kaznenog djela koje im se stavlja na teret, smatram da u konkretnom slučaju postoje teške okolnosti pod kojima je djelo počinjeno te da su ispunjene osnove za određivanje pritvora navedene u članku 102. stavak 1. točka 4. Zakona o kaznom postupku.

Na osnovi navedenoga, smatram da se u postupanju okrivljenika stječu sva bitna obilježja kaznenog djela koje im se stavlja na teret i da se stoga ova optužnica ukazuje opravdanom i na zakonu utemeljenom.

PRILOG: spis Kio-35/07

Dražen Križevac